

[Landbrugsministeren]

Det er i øvrigt min opfattelse, at denne afstandsgrænse kunne være sat noget højere, idet det ikke er ualmindeligt, at der til landbrugsejendomme hører f. eks. græsningsarealer, der kan ligge helt op til 10 km eller mere fra ejendommen.

Jeg kan tilføje, at jeg anser det for at være af væsentlig betydning for varetagelsen af de jordbrugsmæssige interesser i det åbne land, at jorder, der udnyttes jordbrugsmæssigt, og som driftsmæssigt hører til en landbrugsejendom, også bliver omfattet af ejendommens landbrugspligt og dermed af landbrugslovens bestemmelser.

Spm. nr. 675

Til *landbrugsministeren* (15/4 80) af:

Ernst Schmidt (FP):

»Hvordan kan man uden at anvende grundlovens § 73 ændre ejendomsforholdet til frijord på en sådan måde, at det bliver underlagt landbrugspligt?«

Begrundelse

Af ministerens svar på spørgsmål nr. 266 fremgår det, at der er lovhjemmel til at samvurdere – og samnotere – et frijordsareal med en landbrugsejendom i de tilfælde, hvor arealet og ejendommen ejes af samme person og udgør en driftsenhed.

Da grundlovens § 73 sikrer ejendomsretten, må det være relevant at få oplyst, hvordan tinglyst ejendomsret kan ændres uden om denne paragraf.

Besvarelse (22/4 80):

Landbrugsministeren (Poul Dalsager):

Fra gammel tid har lovgivningen pålagt landbrugsejendomme forpligtelser m.h.t. opretholdelse og drift og indskrænkninger vedr. nedlægning og sammenlægning.

Den almindelige landsdækkende notering af landbrugspligten er sket i medfør af lov nr. 106 af 3. april 1925 om landbrugsejendomme. Lovens § 1 fastsatte objektive kriterier for, hvilke ejendomme der var at betragte som landbrugsejendomme, og i lovens § 6 var der regler om noteringen i matriklen af landbrugspligten på ejendommene og regler om ajourføring af landbrugsnoteringen med

nyoprettede ejendomme m.v. Loven indeholdt ikke erstatningsbestemmelser.

Landbrugsloven af 1949 indeholdt tilsvarende bestemmelser om landbrugspligten og dens ajourføring.

I 1967 ændredes kriteriet for landbrugspligtige ejendomme sådan, at det nu er noteringen i matriklen, der er afgørende for, om en ejendom er en landbrugsejendom, jf. nu § 2 i lovbekendtgørelse nr. 603 af 30. november 1978.

Men samtidig indeholder § 2, stk. 2, som jeg har omtalt i mit svar på spørgsmål nr. 266, bestemmelse om, at jorder, der vurderes under en landbrugsejendom, automatisk er pålagt landbrugspligt. En bestemmelse af dette indhold er allerede indført ved en ændring af landbrugsloven i 1963.

Hovedsynspunktet m.h.t. omfanget af landbrugspligten har været, at det er den faktiske driftsenhed, der er og bør være omfattet af landbrugspligten.

Det bemærkes i øvrigt, at den nugældende landbrugslovs § 3 også giver mulighed for notering af ejendomme, der af særlige grunde ikke tidligere er blevet noteret.

Reglerne om pålæggelse af landbrugspligt går, som det fremgår foran, tilbage til 1925, og udvidelse af landbrugspligten til også at omfatte de samvurderede jorder skete som nævnt i 1963. Der har aldrig været knyttet erstatningsbestemmelser til de omhandlede regler. I den juridiske litteratur har det stedse været antaget, at pålæggelse af landbrugspligt kan ske uden erstatning. Der findes heller ikke i domspraksis eksempler på en anden opfattelse. Der er altså ikke tale om et ekspropriativt indgreb i ejendomsretten.

Spm. nr. 676

Til *industriministeren* (16/4 80) af:

Dyremose (KF):

»Vil ministeren tage initiativ til en ændring af retningslinierne for forvaltningen af lov nr. 211 af 28. maj 1975 om lån til håndværk og mindre industri, således at virksomheder inden for f. eks. autoreparationsbranchen ikke straffes for at opkræve de af staten pålagte afgifter?«

Begrundelse